

Amb la promesa que tornaria, em van deixar marxar.

Al cap d'una temporada d'anar repetint l'operació de compra i venda, sempre —això sí— pagant bitllo-bitllo i sense descuidar-me l'excusa de les pastilletes d'eucaliptus, i amb l'ajut d'una furgoneta que em vaig fer arreglar després d'haver tret el permís de conduir que mai, per la vida que portava abans, no havia necessitat, vaig assegurar la clientela, la qual, tot sigui dit, des del primer dia no va faltar mai a la cita. De fet, la vaig anar augmentant, fins al punt que els altres firaires em van començar a mirar malament i —gairebé n'estic segur— van fer conxorxa per abocar-me a la penosa situació actual.

De mica en mica, un servidor, que sempre s'havia considerat mal negociant, es trobava convertit, en poc temps, en amo d'un negociet que anava endavant, amb l'única preocupació de servir bé i sense haver de comptar, com mai no he fet ni faré per dies que visqui.

Els meus proveïdors —els mateixos que ho van fer des del primer dia— em miraven amb simpatia i, vist amb una perspectiva temporal suficient —potser haurem de convenir que amb massa simpatia: tan sols veure'm, tot eren rialles, afalacs i preguntar-me per la marxa del negoci, el qual, mal m'està el dir-ho, havia pres tal volada que, per agilitar els pagaments, vaig creure oportú de fer-me amb un talonari de xecs, carregat, és clar, al meu compte.

Al banc, en canvi, on sempre m'havien tractat amb cordialitat i on sempre m'havien obsequiat amb calendaris, llibres que amb prou feines m'interessaven i tota mena d'atencions, van començar a fer-me un paper més seriós i, com si alguna vegada els hagués estafat o cosa semblant, em van retirar el crèdit, tot dient (segur que influïts per algun firaire envejós de la marxa del meu negoci) que fer venir dos vagons de pistatxos, pagats amb xecs, per regalar als clients més fidels, que cada vegada eren més, depassava les meves possibilitats financeres i els havien arribat protestes de no sé qui.

Aquest darrer succés va ser a l'inici d'una sèrie de desgràcies materials que, queixalada a queixalada, m'han destrossat el patrimoni. D'una manera encara inexplicable, els qui sempre m'havien fet costat se'm van anar girant d'esquena i, amb papers a les mans i amb subterfugis que no he arribat a entendre de tan malintencionats com els trobo, m'ho han anat prenent tot dels dits i ara em trobo aquí tancat, sol, amb un paper i un llapis que m'ha deixat un company de cel.la —un tal Ruiz— que entra i surt d'aquí com si fos a casa seva, mentre jo, pacientment, espero instruccions del jutge instructor, davant l'acusació d'estafa de no sé ben bé qui.

Jaume Maspons i Safont



Jordi Ribó. Mercat. Porxada.
Granollers, 1989.